

*Nem nagy művészet szerelmesnek lenni,
viszonzatlanul mi sem egyszerűbb. A vágy hagy
bennem nyomokat, de sosem találom meg
a fogsort, mintha valami istenség harapna
belém, aki akkor létezik, ha elhiszem.
A barátság sem nagy kunszt. Egy fenyő zöldje
magától értetődik, senki sem kérdőjelezi
meg, senki sem mondja, minek ez a fényűzés.*

*Akkor hol marad a csoda? Kérdezheted.
Kérdezhetem.*

*

*Nem a képzeletem műve vagy. De te elképzelheted,
mennyre akarlak. Mint a következő lépést a hegymászó,
mint az úszó rándulását a horgász, mint a motor
egyenletes morgását a sofőr. A csoda ott van,
ahol a fáradtság már nem visz tovább, nincs kapás,
a motor lefullad. Mégis ott van a nekiveselkedés,
körbeveszi a csend, körbe az ünnepi dallam.*

MEZEI GÁBOR

[öt_tél]

—

*végig út, sín, pózna, ég. a kerék sípolása, fekete kő, barna föld, vörös rozsda. fertőző szemét.
kutyaszar, lerágott fűcsomó. ökolnyi lyukak a sárban. hogy néz ki a távolság, valami
túl mélyről világít, a pánik könnyű résein. az átmeneti semmi. ez majdnem szerethető,
egy pillanatra elfogy a túl nyirkos felhők alatt a tágasság, jobbról becsúszó járda, sziget,
fényes zebracsík. ház, udvar, ház és megint udvar, a híd alól, a szétúszó árnyékból felnéz
rád egy parton álló nő, motyog, nem hozzád, neked. a vascsöveket már behangolták az
aszfalt alatt, egyszer, végre, elülhet akkor ez a füled járataiban zúgó, felesleges menetszél,
és leállhatsz itt a csatakos délutánban. félned, attól majd még persze, mindig lesz miért*

–

pedig ide igyekeztél, a legkevésbé nézett webkamerán éjjel még fehér, a hajnali ködben szórt, reggelre sárga a lámpafény az ajtó felett. az újrarájtszott felvételen sehol senki, idegesen rángó lombok, a szél egy szakadt hálót mozgat a sípálya mellett. a fagyott, homályos hófoltokban lécek hosszanti bemetszései, egyszerre villannak. szaggatottan kavargó felhők, a színek az árnyék hirtelen fokozatai

–

a régi lakás nyitott ablaka, ecetfa, a járda túl ismerős repedése. a keskenyedő padka hiátusa. tépett ponyva csapkod a fagyban, hang nélkül. kettétört ág. az utcavégi kanyar hirtelen ívének húzásában, a megbillenő, rozsdás csatornarácson át omló morajlás, bőrdöd egyre vékonyodó barázdái között korhadtt mélység. a tétlenség a legveszélyesebb, az elágazásban autók néma kürtje, az újból megosztott figyelem lomha feszültsége. a tetőkön hó, a szél tompa mozgásában ilyenkor elér az ólmos végtelenség, a süket tér, a tűzfalak felületén a téglasorok közömbös sokasága. a bemérhetetlen távolság, ameddig ott állsz, a foghíjtelek közepén, a látvány törlődő előterében

–

a lencsét beszótte a pók. a háttérben a móló kapkodó fénypiszkai, a háló hirtelen szakaszai között a tó hártájaja. a légy szárnyának opálos színén a hasadások rendje, néma kíméletlenség. képzelt roppanások, szilánkos üvegtest, elúszó foltok. az árnytörések között, a tónusok véges szelvényein láthatatlan szálak, a fény halk húrjai. hová lettél a víz matt táblája, a síkba tapadó pára mögötti szélcsendben, a dallamtalan csapkodás alatt

–

nincs szintaxisa a hóesésnek. a szél, az ernyedő felszíni feszültség pillanatnyi szünetei között, behavazza az ablakot. az elfagyott üveg táguló pórusai láthatatlanok, nem érted vég nélküli sistergésük. elér az állandóság dermedt mélye, a két ütem közötti merev és széles mozdulatlanlanság. a ritmus elhaló, belső párhuzamosai, szilánkok iránytalan repedése. odakint, a zsidbadt sötétségben, most kezdik szedegetni a jég szemcséit, üres maradékát. a horpadt üvegnek nyomott homlokod vizes foltját az a feketeség írja, és bár beláthatod, végül elkerül a pontatlan, hűvös kétség, mégis megülsz a felület süket közelségében